

Publicerad 2005-12-13 14:28 av sandra b

om åren då jag bodde hos pappa och hans fru. den psykiska misshandeln som bröt ner och förstörde.

åren då själen skrek

skratten och sångerna hörs från baksidan av trädgården.

syrran och jag gungar, mamma och pappa ler, solen strålar och man förundras över hur livet kan vara så enkelt, så självklart och perfekt?

senare sätter vi oss i bilen, utflykt med pappa!

-sätt på radion! skriker vi, ivriga att få sjunga ut i vår barndomsglädje.

pappa slår på radion och 'dansa i neon' strömmar ut från högtalarna.

-viii skaa dansa iin i åååå!

jag ler lite åt syrran då hon självsäkert skriker ut orden. när vi kommit till andra versen sänker pappa plötsligt radion, syrran och jag tystnar.

-det är något jag måste berätta, mamma och jag ska skilja oss.

va? han kan inte ha menat det? va skulle det vara nödvändigt för?

~jag gråter alltid när jag hör den låten.~

tre månader senare och vi har sålt huset och förlorat idyllen. mamma bor i vallentuna, pappa och hans nya kärlek bor kvar i danderyd.

men jo, det var iof roligt och flytta, det är vi överrens om. två rum nu. dubbelt upp. kompisarna säger att vi kommer få fler julklappar nu också. underbart! pappas nya tjej verkar trevlig, det här ska nog bli bra.

~jag kan fortfarande inte fatta hur jag kunde ha så totalt fel?~

två år har gått och jag är 14 år. mitt långa blanka hår har förvandlats till spröda små tussar som ramlar av i högar då jag duschar. min förut så rosiga hy har blivit sjukligt blek, nästan genomskinlig. kroppen har tynat bort, revben, höftben och nyckelben sticker tydligt ut, som om de hotade att peta ut ögonen på nån när som helst. mina ögon som förut varit fyllda av livsglädje har nu slocknat, blicken är tom. jag funderar ibland på om mina smajlgropar fortfarande finns kvar, det var så länge sedan jag såg dom...

~jag ryser när jag ser bilder från förr.~

06:30. klockan ringer. vaknar med ett ryck för att så fort som möjligt stänga av klockan så att den inte ska störa henne där uppe i köket. klär snabbt på mig och smyger uppför källartrappen. tassar in i köket och frågar om det skulle gå för sig om jag tog en knäckemacka till frukost?

-ser du dåligt sandra? jag och ebba sitter och äter nu. jag kan inte ha dig springande här då! köket är inte hur stort som helst och ebba kan för övrigt inte koncentrera sig om du ska sitta här. jag har ju sagt att du inte ska vara med henne! du har dåligt inflytande på henne med tårar som rinner i ögonen för jämnan. jag vill inte att mitt barn ska bli lika svagt som du! du får vänta på din tur fattar du väl?

-ja, förlåt. och jag springer ner i källaren igen. då och då smyger jag upp en bit i trappan för att lyssna om dom ätit upp, men det verkar gå segt. jag sätter mig på sängen och önskar att jag kunde fått sitta med vid

bordet, att jag kunde få mata min lillasyster och hålla om henne.

en bil tutar utanför, det är ingelas mamma som kommit för att ge oss skjuts till bussen.

-hej sandra

-hej

tystnad.

kompisar. så mycket finns inte nu. det finns ingen energi att lägga på det ämnet. all ork går åt till att överleva.

vem skulle jag förresten kunna ta hem till mig? ingela var faktiskt hemma hos mig en gång. det gick åt helvete. vi skulle laga lunch och tog fram makaroner. då kom elisabeth in och bestämde att det var hon som skulle ha makaroner. katastrof. ingela gick hem och kom aldrig mer igen. näe, aldrig mer.

framme i skolan och lektionen har börjar. svårt att fokusera. svårt att fånga tankar och synintryck. magen skriker av hunger. blev inte mycket middag igår heller och förrådet av knäckebröd jag haft i skåpet har tagit slut. äntligen är det lunch. fiskpinnar. det funkar. allt funkar. men jag får inte ner mycket mat. magen kan inte ta emot så mycket. det är konstigt. jag är ju så hungrig? kommer ihåg att sno med mig ett par knäckemackor som jag gömmer i skåpet iaf. det ska jag ha imorgon om det inte blir middag idag heller. lektion igen. jag orkar inte mer men jag önskar att det aldrig tog slut. jag vill inte hem. inte till pappa. inte till henne. men självklart slutar skolan som vanligt klockan tre.

hemma igen. ner i källaren. in på mitt rum. krypa upp i min säng. vänta.

dörren öppnas och slås igen. mm, det är hon. elisabeth. hon stegar omkring där uppe och jag känner hur det suger till i magen. rädslan för vad som ska komma. steg i trappan. jag blundar och önskar. men in i rummet kommer hon ändå.

-varför sitter du bara där? borde inte du plugga? annars borde du städa, jag kan inte påminna mig om att du skurat golvet i tvättstugan nyligen precis? och duschkabinen kan man ju inte kalla kristallklar direkt. jag har faktiskt aldrig sett en sån gräsligt fläckig spegel förut. och kaklet inne på toaletten...hur tvättar du händerna egentligen? hur kan det stänka vatten över hela rummet? sopor måste bäras ut också och tv:n måste dammas. när du putsat rent spegeln så det går att se sin spegelbild borde du kolla på den också. gör nåt åt ditt hår sandra! sträck fram händerna. men gud! hur kan du gå omkring med sånna här fruktansvärda naglar? och jag vill inte vara elak men du har verkligen vidriga kläder. går du verkligen omkring i det där? jag förstår inte varför du inte köper nytt, jag har sagt det åt dig massor av gånger. lyssnar du inte eller? du kanske tror jag pratar med dig för skojs skull? du är så slarvig med dina pengar. köp något vettigt. jag tvivlar iof på att du skulle köpa något som gick att använda med den smaken du har. jag orkar inte prata med dig längre, jag har faktiskt saker att göra. och det har du också, det vet du. stirra inte på mig sådär, sätt igång ist! jag måste göra iordning maten, du är ju för lat för att göra det. så otacksam och onödig. jag är så trött på att passa upp på dig...

hon stegar upp för trappan och jag andas ordentligt för första gången på fem minuter. nu först kan jag tillåta tankarna att komma. städa? jag har städat hela de tre föregående dagarna. jag hatar medlet man putsar duschkabinens glasväggar med. man blir så yr av de starka ångorna. köpa kläder vore iof inte allt för fel.

men för vilka pengar? jag får 130 kronor i månaden och det går oftast åt till mat. nu måste jag spara till ett par skor så maten får vara. knäckebrödet i skolan får räcka.

~även fast det gjorde ont att höra hur onödig jag var så var det värsta ändå tiden emellan. tiden då man gick på nålar, spände varenda muskel och bara väntade på att få höra hennes steg i trappan, på att drunkna i hennes iskyla.~

-MAT! elisabeth skriker från övervåningen.

man vet aldrig om hon ska säga till eller inte. ibland känner hon inte för det. det betyder att man får smyga upp i trappen och lyssna lite. upp på övervåningen går man aldrig. det är deras område. syrran och jag hör hemma i källaren. om man tror att de ätit klart går man försiktigt in i köket. ibland sitter de fortfarande och äter och då blir man utskälld för att man stör middagsron. ibland har de ätit upp för ett tag sen och då har elisabeth tagit bort maten, det är då man inte får någon middag. ibland tajmar man in det perfekt. då får man äta.

när elisabeth ropar kommer syrran och jag direkt. konstigt. ingen har börjat äta. idag ska alla äta tillsammans. vi sätter oss och börjar äta.

-vad har du gjort idag då sophie? det är elisabeth som frågar syrran. hon berättar om sin dag och elisabeth ler och frågar sedan pappa samma sak. pappa berättar om jobbet och elisabeth nickar och berättar sedan vad hon gjort. sedan tystnar hon. jag förstår. hon är inte intresserad av sophies dag, hon vill bara visa att jag är osynlig. men syrran vill hjälpa.

-vad har du gjort idag då sandra? frågar hon och ser på mig.

jag känner lite värme inuti och börjar berätta. med en gång reser sig elisabeth från bordet och hämtar två tidningar. en ger hon till pappa och sedan gömmer de sig demonstrativt där bakom. jag ska inte tro att de tänker ta notis om att jag försöker säga något. tårar börjar bränna bakom ögonlocken men den här gången tänker jag inte ge mig.

-pappa? pappa?

tillslut sänker pappa tidningen och lyfter på ögonbrynen. jag jublar inombords.

-vi fick tillbaka vårt engelska prov idag. jag fick vg. säger jag och känner mig nästan lycklig. jag har alltid haft väldigt svårt för engelska. nu kommer pappa bli stolt över mig! kanske säga att jag är duktig? men pappa bara fnyser åt mig.

-då kan du ju inte pluggat särskilt bra, jag förstår inte varför du ska slarva så mycket sandra. om du ansträngt dig skulle du fått mvg. du får minsann se till att jobba lite hårdare i skolan, du sköter dig inte märker jag. sen dyker pappa ner bakom tidningen igen.

då brister det. tårarna bränner hål i ögonlocken och tränger fram. jag riktigt känner hur jag krymper ihop, hur jag bleknar bort, hur värdelöst dålig jag är.

middagen är över och jag går med tysta snabba steg ner i källaren, tar fram det starka medlet och tar itu med duschkabinen.

23:00. svimfärdig och matt. bestämmer mig för att sova lite.

~det gör ont när jag tänker tillbaka, hur jag kunde tycka att det var normalt?~

ett år har gått och jag är 15 nu. rутten och död inuti, liten och tunn utanpå. elisabeth och pappa har fått ett till barn. anton heter han. det är allt jag vet. jag sydde en overall till honom men elisabeth ville inte ha den. jag undrar hur ebba och anton ser ut? hur dom är och mår? om dom vet att jag finns?

06:30. klockan ringer som vanligt. jag stänger av den fort,fort för att inte störa. som vanligt. ingen frukost men knäckebröd väntar i skåpet.

skolan går fort idag. jag önskar att jag fick stanna kvar. jag pratade med pappa igår om allt jag kände och han sa att han förstod. det kändes så skönt. idag ska vi prata hela familjen och pappa kommer stå på min sida. men även fast jag vet det så är jag ändå livrädd.

vi äter middag och går sedan ner i syrrans rum. nu ska samtalet börja.

elisabeth håller i det så hon börjar.

-ja, det var ju sandras idé att vi skulle ha det här samtalet, jag vet inte varför men hon har sina små ryck antar jag. men hon har lite rätt. det behövs att samtal. vissa saker behöver komma fram. jag mår verkligen dåligt över hur sandra beter sig, hon har något allvarligt fel. hon ljuger, tar saker, hycklar...hon får mig att känna mig som en liten fläck. hon är verkligen vidrig. hon städar inte ens ordentligt. jag vet inte vad vi ska göra med henne! senast igår hittade jag mina kläder i hennes garderob! kan du fatta det ulf?! hon går och tar mina kläder! och det värsta är ändå...jag såg att hon försökte knuffa ner ebba för trappan! hon vill mörda vårt barn ulf! hon är sjuk, hon behöver hjälp! jag vågar inte ha henne här, hon är ju farlig. jag drömmer mardrömmar varje natt om henne! ja, nu har jag sagt lite av vad jag känner men jag antar att alla borde säga något. sophie, hur tycker du att det är? är allt bra?

syrran är så rädd, självklart nickar hon, självklart ger hon elisabeth vad hon vill ha.

-okej, bra. då går vi vidare, ulf, hur tycker du att samtalet går? tycker du att alla får säga sitt? tycker du att kommer fram? vill du tillägga något?

jag blinkar i mina tårar och hoppas. nu kommer pappa berätta. nu kommer han sätta henne på plats. för pappa har lovat att han förstår. pappa har sagt att han ska hjälpa och nu kommer det.

-ja, jag tycker samtalet går bra. jag har iaf inget att tillägga.

det skriker inuti mig. hur kan han göra såhär? han hade lovat mig. han ser väl hur det är? han kan väl inte tro på elisabeths lögner? han känner ju mig, han vet att jag aldrig tar någonting, att jag älskar mina syskon, att jag aldrig skulle kunna tänka tanken att göra någon illa?

-okej, då är det bara sandra kvar...det var ju du som ville ha det här samtalet, ska du säga nåt eller? eller du kanske bara tycker det var roligt att ta upp våran tid? du kanske egentligen inte ville något?

jag får inte fram ord. delvis för att jag gråter hejdlöst. delvis för att alla tankar försvinner när hon tittar på mig. jag känner mig bara dum. jag förstår inte själv varför jag ville prata, kanske har hon rätt?

jag skakar på huvudet och elisabeth ler hånfullt.

-jaha, ännu ett av dina små infall. det är fantastiskt vad du kan hitta på sandra. det var iof skönt att få lätta mitt hjärta lite.

~just det där samtalet är så tydligt för mig. det är ett sådant typiskt exempel på hur hon styr oss alla. på hur jag kände mig. på hur pappa svek och sofie tyst blev inlåst i sig själv.~

ett och ett halvt år senare bor jag hos mamma. jag fick inte komma tillbaka till pappa när jag skulle dit. syrran fick men elisabeth hade sagt till pappa att om jag kom tillbaka skulle hon ta med sig ebba och anton och lämna honom. alltså blev jag kvar hos mamma.

jag lyfter luren och slår numret till pappa.

-hej, kunde jag komma och sova hos er idag eller?

-ja, det har vi ju bestämt, kom hit bara.

mamma är borta så jag ska få sova hos pappa idag.

jag ringer på dörren och pappa öppnar. elisabeth är inte hemma. hon har tagit med sig barnen till sin mamma och pappa. det är pappa, jag och sophie. som förr.

vi lagar middag tillsammans och allt är så lugnt. syrran och jag får vara på övervåningen. pappa pratar med mig och det gör så att jag växer. han ser mig.

sedan ringer telefonen. elisabeth. pappa svarar.

när han kommer tillbaka säger han att jag nog inte kan sova här.

-varför det? jag måste sova här!

-näe, det går inte, din säng står det andra grejer i.

-men jag kan sova på en madrass?

-näe, jag orkar inte ta fram den.

-men jag kan hämta den?

-näe, du vet inte vart den står, det blir så krångligt.

-men jag och sophie kan dela på hennes säng? och syrran nickar.

-näe, sandra! vet du vad! det är du på tok för stor för!

-men vart ska jag ta vägen då? jag kan inte åka till mamma nu, det är så mörkt och så sent och ingen är hemma.

-du har säkert nån kompis du kan sova hos.

jag ställer undan min tallrik, säger hejdå åt syrran och pappa och går ut genom dörren. ut i vinternattens mörker och kyla. vart ska jag ta vägen? jag vet vilka som bor på höger sida om pappas hus. anki heter mamman och hon har en dotter som är i min ålder. vi gick i ettan ihop. jag går över dit och plingar på ringklockan. det är nästan så att jag dör av skam när anki förvånat öppnar dörren och undrar vad jag vill.

-jo, förlåt att jag stör så här sent och så. men jag undrar om jag kanske skulle kunna sova här. jag eh..kunde inte sova hos pappa för det fanns inte plats och mamma är inte hemma.

anki ser lite frvirrad ut men öppnar sedan dörren på vid gavel och säger att självfallet ska jag sova hos dom. jag tackar och stiger in. gud vad jag önskar att jag kunde försvinna nu.

det har gått ett år till. mamma har flyttat ihop med en ny kille. både syrran och jag bor hos dom nu. ibland bestämmer vi att vi ska träffa pappa men det är sällan han har tid. när vi har bestämt står man där i mörby centrum och väntar. efter en kvart ringer man pappa:

-vart är du?

-jaha, ojdå..jag hade glömt bort dig. men jag ska på möte, jag ringer dig nån annan gång.

jämt är det så. aldrig har han tid. aldrig kommer han ihåg. aldrig ringer han. det går två år till då inget förändras. jag har gått hos kurator och insett att jag blivit illa behandlad. att jag faktiskt är värd något och att det är dom som har fel och inte jag. jag kan se hur dom har skadat mig och vilka konsekvenser det har fått i mitt liv.

när pappa faktiskt ringer (ett halvår senare) känner jag för första gången ilskan komma. jag har aldrig känt ilska. besvikelse. sorg. rädsla. det är känslorna som funnits i mig i överflöd och jag blir överraskad när en ny visar sig.

ilskan ger mig styrka och mod och jag berättar för pappa att han gjort mig illa, att det inte ger mig något att höra hans röst i tre minuter två gånger om året. jag ger honom ett val. antingen tar han sig tid för mig och lär känna mig eller också så hör han aldrig mera av sig och lämnar mig ifred för att sköta mitt eget liv. han väljer alternativ nummer två för han har inte tid och ork med ett sådant ultimatum säger han.

när det säger klick i mitt öra lämnar pappa mitt hjärta. det gör ont för han tar med en del av det. men ändå så är det en lättnad. så skönt. förut när han fanns där inne så stack han nålar, slet sönder, skar djupa sår. nu kan han inte skada mer. om han någon gång får tid för mig, om han någon gång börjar bry sig. då ska jag ta emot honom och förlåta. men jag glömmmer aldrig. för ären av sårn finns fortfarande kvar och de påminner mig om all smärta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sandra b med Poeter.se id #5725 innehar upphovsrätten